

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร กล่าวคือ ประชากรทั่วโลกติดต่อสื่อสารกันได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว มีการเผยแพร่ข้อมูลกันอย่างมากมาย จนอาจกล่าวได้ว่าโลกยุคนี้เล็กลง เนื่องจากสามารถติดต่อสื่อสารกันได้จากทุกมุมโลก ในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวนี้ ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทมากเพราะเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันมาก (G. Broughton, et al. 1980: 1) และเป็นที่ยอมรับกันว่า ผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จะเป็นผู้ที่ได้เปรียบ เพราะสามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้ทั้งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Jane B. Hughey, et al, 1983: 36) สำหรับในประเทศไทยนั้นภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทสำคัญมาก จากการสำรวจหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานรัฐบาล รัฐวิสาหกิจและเอกชน พบว่า ภาษาอังกฤษมีอัตราการใช้มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ และยิ่งพบว่า หน่วยงานได้ให้ความสำคัญต่อการใช้ภาษาอังกฤษในระดับมากในการพิจารณาบุคคลเข้าทำงาน (กัญญา สินธวานนท์ และคณะ 2523: 137) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับบังอร สว่างวโรรส (2526: 44-48) ซึ่งสำรวจหน่วยงานธุรกิจจำนวน 60 หน่วย พบว่า มีการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานมาก โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจกับบริษัทอื่นภายนอกประเทศหรือบริษัทต่างประเทศมากที่สุด จิรศักดิ์ ตันเสถิตย์ ผู้อำนวยการสำนักงานใหญ่ ธนาคารกรุงเทพ (2531: 1-2) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของภาษาอังกฤษไว้เช่นกัน คือ ประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคของการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเป็นการก้าวจากประเทศเกษตรกรรมเข้าสู่ฐานะประเทศอุตสาหกรรมใหม่ การที่จะสามารถดำเนินธุรกิจติดต่อกับต่างประเทศได้ต้องอาศัยสื่อกลางเพื่อเชื่อมโยงความเข้าใจซึ่งกันและกัน และสื่อกลางที่เข้ามามีบทบาทสำคัญจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกเสียจากการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็น

ภาษาสากลของโลกภาษาหนึ่ง ภาษาอังกฤษมีบทบาทในการประกอบอาชีพ นับตั้งแต่การสอบคัดเลือกเข้าทำงาน การปฏิบัติงาน การเลื่อนขั้นตำแหน่งงาน ตลอดจนการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี จากข้อคิดเห็นดังกล่าวแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทอย่างมากในสังคมไทยปัจจุบัน

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่นกันจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน แม้ในปัจจุบันหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษได้รับการจัดให้เป็นเพียงวิชาเลือกเสรี ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ก็ยังคงมีความคิดว่าภาษาต่างประเทศที่มีประโยชน์มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ เพราะช่วยผู้เรียนในด้านการสมาคม ด้านวิชาการ และวัฒนธรรม

โดยทั่วไปแล้ว การฝึกทักษะทางภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ทักษะที่ยากที่สุดของบรรดาทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการเขียน เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความรู้ของตนออกมาให้ผู้อื่นได้เข้าใจเหมือนผู้เขียน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความสามารถในด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ถ้อยคำสำนวนที่สละสลวย ตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณ และจินตนาการด้วย ดังนั้น การสอนเขียนจึงเป็นทักษะสุดท้ายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยครูมักจะฝึกให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในการฝึกทักษะฟัง พูด และอ่านให้ดีเสียก่อน จึงจะมีการฝึกให้เขียน ถึงแม้การเขียนจะเป็นกิจกรรมสุดท้ายในการพัฒนาทักษะทางภาษา แต่ก็ เป็นกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถของผู้เรียนอย่างมาก เพราะเป็นการแสดงออกซึ่งความสามารถในการสื่อความคิดไปยังผู้อื่น (บันลือ พฤษะวัน 2533: 3) ทักษะการเขียนนั้นจัดได้ว่าเป็นทักษะส่งสาร กล่าวคือ ผู้ใช้ภาษาจะต้องแสดงความสามารถในการใช้ภาษาออกมาด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนจึงเป็นการที่ผู้ใช้ภาษาสื่อความหมายที่ตนต้องการโดยผ่านข้อเขียน ซึ่งเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิดเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ หรืออีกนัยหนึ่งคือ การเขียนเป็นการสื่อสารที่ผู้เขียนสามารถแสดงความรู้ลึกหรือความคิดเห็นของตน ดังคำกล่าวที่ว่า "ภาษาเขียนนั้นคือสะพานสำหรับความคิดเดินข้ามนั่นเอง" (Jane B. Hughey, et al. 1983: 34) เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในการสื่อสาร เพราะฉะนั้นจึงเป็นทักษะที่สังคมต้องการสูง ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยสำรวจ

ความเห็นของบริษัทธุรกิจ พบว่าใช้ทักษะการเขียนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะ ฟัง พูด และอ่าน ซึ่งเป็นการยืนยันว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด แต่ในการเรียนการสอนนั้นทักษะที่มีถูกละเลย คือ ทักษะเขียน แต่ทักษะเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญช่วยให้บุคคลสามารถแสดงความคิดของตน ถ่ายทอดความรู้หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ แล้วยังสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานอ้างอิงในภายหลังได้ โดยปกติแล้วในชีวิตประจำวันของทุกคนที่อ่านออกเขียนได้จะใช้ทักษะนี้อยู่เสมอ ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เป็นต้นว่า การโต้ตอบจดหมาย การเขียนรายงานต่าง ๆ การเขียนบันทึกกันลืม การจดรายการซื้อของ และการเขียนบันทึกสั้น ๆ ถึงเพื่อน (วิชชุต สุธีสร์ 2533: 2) ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการประกอบอาชีพและแม้กระทั่งชีวิตประจำวัน นับตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน

ในบรรดาการเขียนซึ่งมีอยู่มากมายหลายประเภทนั้น การเขียนประเภทหนึ่งซึ่งมีความสำคัญและควรได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างมากในการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา นั่นก็คือ การเขียนเชิงบรรยาย เนื่องจากการเขียนประเภทนี้เป็นพื้นฐานของการเขียนประเภทอื่น ๆ ในระดับที่สูงขึ้นและจำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพการงาน ดังเช่น ริชาร์ด อี ฮิวส์ และ พี อัลเบิร์ต ดูฮาเมล (Richard E. Hughes and P. Albert Duhamel, 1966: 25) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงบรรยายไว้ว่า "เป็นไปได้ที่คนเราจะเขียนเรื่องใด ๆ ก็ตามให้เป็นเรื่องเป็นราวที่มีความยาวมาก ๆ โดยที่ไม่ได้มีการบรรยายถึงบุคคลหรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าผู้นั้นจะมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไรก็ตาม" นักเขียนนวนิยายก็ไม่สามารถที่จะดำเนินเรื่องราวของเขาไปให้ยาว ๆ ได้ โดยที่ไม่ได้มีการสร้างภาพพจน์หรือความประทับใจให้เกิดแก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นในด้านสถานที่หรือบุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ งานเขียนทางด้านปรัชญาก็มักจะต้องอาศัยการเขียนประเภทนี้ในการช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนขึ้นด้วยการยกตัวอย่างให้เห็นจริงหรือการอุปมาอุปไมย และในการเขียนรายงานในแวดวงอาชีพต่าง ๆ รวมทั้งวงการธุรกิจก็จำเป็นต้องมีการเขียนเชิงบรรยายเพื่อรายงานให้ทราบว่าใครทำอะไรที่ไหนและเมื่อไร ฉะนั้นทักษะในการนำหลักการเขียนเชิงบรรยายมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เกือบทุกประเภท ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เฟรด ดี ไวท์

(Fred D. White, 1986: 61-62) ทวีว่า "การเขียนเชิงบรรยายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการเขียนในทุก ๆ สาขาอาชีพไม่ใช่แต่เพียงเพื่อแสดงความคิดความรู้สึกภายในเท่านั้น" ยกตัวอย่างเช่น ผู้ที่ทำงานทางด้านที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์อาจจำเป็นต้องเขียนบรรยายรูปร่างลักษณะของปีกเครื่องบินเพื่ออธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจว่า จะต้องสร้างให้มีลักษณะอย่างไรจึงจะสามารถทำให้เครื่องบินลอยตัวอยู่ได้ ทนายความหรืออัยการก็อาจจะต้องใช้การเขียนประเภทนี้บรรยายความเสียหายที่เกิดขึ้นกับหน้าต่างห้องนอนของ โจทก์ เพื่อพิสูจน์ให้บรรดาคณะผู้ตัดสินคดีเห็นว่า ได้มีการกระทำการจารกรรมเกิดขึ้นจริง แม้แต่บุคคลทั่ว ๆ ไปก็อาจจำเป็นต้องใช้การบรรยายลักษณะรูปร่างของบุคคลหรือสิ่งของเมื่อถึงคราวขโมยขึ้นบ้านหรือแจ้งความของที่หายไป นอกจากนี้ เอลิซาเบธ แมค มาฮาน และ ซูซาน เดย์ (Elizabeth Mc. Mahan and Susan Day, 1984: 119-120) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงบรรยายไว้เช่นกันว่า รายละเอียดที่ปรากฏในการเขียนเชิงบรรยายนั้นช่วยเพิ่มความมีชีวิตชีวา ความน่าสนใจและอารมณ์ความรู้สึกให้กับงานเขียน และการเขียนเชิงบรรยายนี้มีใช้เป็นเพียงแต่เครื่องประดับของงานเขียนในบางโอกาสเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนโดยตลอดทั้งเรื่อง เพราะถ้าปราศจากการเขียนเชิงบรรยายเสียแล้วผู้อ่านก็จะนึกภาพไม่ออก เพราะมัวหลงทางอยู่ในสิ่งที่เป็นามธรรม ผู้เขียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการเขียนเชิงบรรยายในงานเขียนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นการเขียนเพื่อให้ข้อมูล เชิญชวน ให้ความบันเทิงหรือแสดงความรู้สึกของผู้เขียนให้ผู้อ่านได้รับรู้

ดังนั้นการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพราะเป็นทักษะขั้นพื้นฐานของการเขียนประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษขั้นสูงต่อไปและสามารถนำไปใช้ได้ในการประกอบอาชีพในอนาคต

เมื่อพิจารณาถึงความสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ประกอบกับในปัจจุบันก็ได้มีการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษประเภทนี้อยู่ในระดับมัธยมศึกษา ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ระบุให้มีการเรียนการสอนเขียนประเภทนี้ไว้อย่างชัดเจนในคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1-6 ของทั้ง 3 ระดับชั้น กล่าวคือใน

รายวิชา อ.011 และ อ.012 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายวิชา อ.013 และ อ.014 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และรายวิชา อ.015 และ อ.016 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีจุดประสงค์ของการสอนทักษะทางการเขียนที่เหมือนกันอยู่ประการหนึ่ง คือ "เขียนข้อความสั้น ๆ เขียนบรรยาย เขียนเล่าเรื่อง เขียนจดหมายส่วนตัว เพื่อให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างคล่องแคล่ว" นั้นแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญของการเขียนประเภทนี้เช่นกัน เนื่องจากเป็นทักษะการเขียนพื้นฐานประเภทหนึ่งซึ่งมีความจำเป็นสำหรับการพัฒนาทักษะการเขียนในระดับสูงต่อไปและเป็นประโยชน์สำหรับใช้ในอาชีพการงานดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาวิชาภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปัจจุบันซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่งเพื่อเตรียมผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาในระดับที่สูงขึ้นหรือการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ 2533)

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายผู้หนึ่ง จึงสนใจที่จะศึกษาความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยที่มีได้ศึกษาแต่เพียงนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลเท่านั้น แต่ได้ศึกษานักเรียนในโรงเรียนเอกชนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนซึ่งใช้หลักสูตรเดียวกัน เนื่องจากว่าในแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ระบุว่า การศึกษานับเป็นรากฐานที่สำคัญประการหนึ่งสำหรับการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและการแก้ไขปัญหาการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ จึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องส่งเสริมการจัดการศึกษาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ รัฐจึงมีนโยบายที่จะเพิ่มความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาและความเสมอภาคทางคุณภาพการศึกษา โดยนอกจากจะมีโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาแล้วยังเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาช่วยกันรับภาระจัดการศึกษาภายในขอบเขตที่รัฐกำหนด ดังจะเห็นได้จากการระบุนโยบายการศึกษาเอกชนไว้ในแผนฯ 7 ด้วยว่ารัฐบาลจะสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและให้มากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาที่นอกเหนือจากการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยจะเปลี่ยนบทบาทจากการควบคุมมาเป็นการส่งเสริมแทน (สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาแห่งชาติ, 2535) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐที่จะส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาให้สูงทัดเทียมกันทั้ง โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน เพราะการศึกษาถือได้ว่าเป็นการลงทุนเพื่อให้เกิดผลผลิตอย่างหนึ่ง และเป็นการลงทุนอย่างมหาศาลที่รัฐ เอกชนและผู้รับการศึกษาจะต้องรับภาระร่วมกัน จึงมีข้อที่น่าคิดว่าการจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและคุณภาพเท่าเทียมกันหรือไม่ ประกอบกับผลงานวิจัยของเกษณี มณีรัตน์ (2535: 94) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายของนักเรียนทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนว่ามีคุณภาพมาก-น้อยต่างกันหรือไม่อย่างไร เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงความรู้และความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อันจะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายในด้านคำศัพท์ การเรียบเรียงข้อความ เนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน และลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายเกี่ยวกับลักษณะบุคคล สิ่งของ และสถานที่ตามรูปภาพที่กำหนดให้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

จากผลงานวิจัยของเกษณี มณีรัตน์ (2535: 94) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ไว้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนมีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2536 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร
2. งานวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับตัวอย่างประชากร เช่น เพศ วัย ระดับสติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย หมายถึง การเขียนถ่ายทอดประสบการณ์หรือความคิดของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการเห็นภาพของสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนต้องการเสนอ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สิ่งของ หรือสถานที่

2. ความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย หมายถึง ความรู้ในด้านคำศัพท์ การเรียบเรียงข้อความ เนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนและลักษณะของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบสอบวัดความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย หมายถึง ความสามารถในการเขียนสื่อความหมายให้ผู้อ่านมองเห็นภาพของรูปร่างลักษณะของบุคคล สิ่งของหรือสถานที่ โดยพิจารณาด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ กลไกในการเขียน ความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ตามเกณฑ์ของ เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975: 136-137) โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบสอบวัดความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. โรงเรียนรัฐบาล หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

5. โรงเรียนเอกชน หมายถึง โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนด้านทักษะการเขียน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรวิชาการเขียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ในการปรับปรุงหลักสูตร
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในแง่มุมอื่นต่อไป